

42/76

In the Supreme Court of South Africa
In die Hooggeregshof van Suid-Afrika

(APPEL Provincial Division)
Provinsiale Afdeling)

Appeal in Civil Case
Appèl in Siviele Saak

JOHANNES D.F. VAN DER MERWE Appellant,

versus

STRAATLIS VAN STANDAARDSE TRACTORE Respondent

Appellant's Attorney Respondent's Attorney
Prokureur vir Appellant M. de la Rive Prokureur vir Respondent DEP. SANCHEZ ATT.

Appellant's Advocate Respondent's Advocate
Advokaat vir Appellant D. Meyerowitz Advokaat vir Respondent L.A. Rose Innes S.C.
D. van Reenen.

Set down for hearing on
Op die rol geplaas vir verhoor op 8 1976

Loraine Woods, Trollip, Rabie, Muller et Muller

Meyerowitz - 9.45 - 11.00, 11.15 - 12.03, 3.52 - 4.00,
Rose Innes - 12.03 - 12.45, 2.15 - 3.30, 3.45 - 3.52,

(I.L.S.C.)

C.A.U

Word die voormelde appel
met koste afgewys.
(Uitspraak per)
Rabie AR
16/11/76

[Signature]

Bills taxed—Kosterekenings getakseer			
Writ issued Lasbrief uitgereik	Date Datum	Amount Bedrag	Initials Paraaf
Date and initials Datum en paraaf			

IN THE SUPREME COURT OF SOUTH AFRICA
(APPELLATE DIVISION)

In the matter between:

JOHANNES DAVID PRINS VAN DER MERWE ... Appellant,

and

SECRETARY FOR INLAND REVENUE Respondent

Coram: Wessels, Trollip, Rabie, Muller et Miller, JJ.A.

Heard: 13 September 1976.

Delivered: 16 November 1976.

J U D G M E N T

TROLLIP, J.A.:

I agree that the appeal should be dismissed with costs for the reasons set out in the judgment of RABIE, J.A. I wish, however, to stress briefly some of the considerations that moved me to reach the same conclusion.

According/.....

According to the fundamental provisions of the Income Tax Act, 1962, the "taxable amount" of the new partnership was its "gross income", i.e., "the total amount received by or accrued to or in favour" of it during the particular years of assessment, less the permissible deductions for expenses, and allowable abatements and exemptions (see the definitions of the respective expressions in section 1 of the Act). The business carried on by it is that of practising architects. According to the partnership accounts annexed to the stated case it also received emoluments for one or more of the partners serving as company directors. In other words, the partnership's gross income was derived in the form of fees paid or agreed to be paid by persons (herein called "clients") who employed or appointed the partners as architects or directors for the services they personally rendered in those capacities. The share in "the profits", i.e., the net fees, of the partnership that was paid to the deceased partner's widow in terms of clause 16 of the partnership agreement undoubtedly accrued to and was

received/.....

received by her in terms of the Income Tax Act. If it is relevant at all, it can be assumed without deciding in appellant's favour that it constituted gross income and not a capital receipt or accrual in her hands. The crucial issue in this case is whether, as a result of the partnership agreement, (a) such share "accrued" to her or was "received" by her, within the meaning of the definition of "gross income" in the Act, from the partnership's clients via the partnership, i.e., whether the latter received it merely in trust or as a conduit pipe for passing it on to her, or (b) whether it was received by or accrued to the partnership itself from its clients and was thereafter handed over to her. In the latter event the share is, of course, taxable in the hands of the partners, for a disposal by a taxpayer of income after its receipt by or accrual to him does not generally affect its taxability in his hands. "The destination of income after it has been earned is, broadly speaking, of no concern to the fiscus" (per CENTLIVRES, C.J., in Rand Speculation & Finance Co. Ltd. v C.I.R., 1953 (1) SA 348 (A) at p 355 D - E).

I agree with the reasons given by RABIE, J.A., for concluding in effect that (b), and not (a), is applicable here. I would merely emphasize shortly the following considerations:-

1. The fees for new work and services undertaken and completed after the death of the deceased partner would ordinarily accrue to and be received by the new partnership for itself, since the deceased partner played no part in the earning of them. The three partners must have been aware at the time they signed the agreement that that would be the position if the partnership business was carried on after the death of one of them. There is nothing in that agreement which in any way alters or disturbs that position in regard to these fees. Notwithstanding its terms such fees, on completion of the services rendered by the remaining partners, would be payable by the clients to the new partnership and, if not paid, would be claimable by the latter from the clients/....

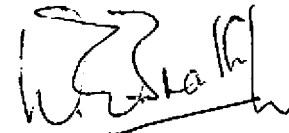
clients. The agreement does not and could not entitle the deceased partner's widow to claim or receive payment of any portion of these fees from the clients, nor does it convert the remaining partners into trustees for receiving and transmitting any portion thereof to the widow. In this regard I stress that we are here concerned with fees payable by the clients for services personally rendered by the remaining partners and which ordinarily only accrue on completion of the services. In such a situation it is, I think, most difficult to avoid effectively the fees accruing to the person rendering the services by means of an agreement or, at any rate, by means of an agreement merely between himself and a third person and without the concurrence of the clients concerned. But be that as it may, for appellant's argument to succeed, the agreement must be construed as going that far, namely, as meaning that it effectively avoided the accrual of the relevant portion of these fees to the remaining partners on their completion of the services.

In/....

In my mind it is clear that the agreement did not achieve that; it merely disposed of that portion after these fees had accrued to the remaining partners.

2. In regard to the fees for work and services undertaken by the previous partnership and completed by the new one, there is the express provision in clause 13, which, according to the other judgments, also applies to clause 16, namely, that the remaining partners were entitled "for their own benefit" to complete such unfinished work and services. That can only mean that the fees were on completion to accrue to and be received by them. The agreement in effect ceded the deceased partner's right to share in them, when they became due and payable, to the remaining partners. In other words, they were to be dealt with in the same way as the fees for new work, etc., mentioned above. Again, this indicates a disposal of income after its accrual to or receipt by the remaining partners.

3. The "profits" mentioned in clause 16 of the agreement, a share of which was payable to the widow, means net fees. That was rightly common cause. That too supports the above approach. For it manifests an intention of the partners that all the above-mentioned fees were to accrue to and be received by the new partnership and in its hands were then to be charged with all the expenses of conducting its business and earning the fees before the precise amount payable to the widow could be determined and paid.

W.G. TROLLIP

Judge of Appeal.

IN DIE HOOGGEREGSHOF VAN SUID-AFRIKA

(APPËLAFDELING)

In die saak tussen:

JOHANNES DAVID PRINS VAN DER MERWE.....Appellant

en

DIE SEKRETARIS VAN BINNELANDSE INKOMSTE...Respondent.

Coram: Wessels, Trollip, Rabie, Muller et Miller, ARR.

Verhoordatum:

13 September 1976.

Leweringsdatum:

16 November 1976.

U I T S P R A A K.

RABIE, AR.:

Dit is n appël kragtens die bepalings van art. 86 van die Inkomstebelastingwet, no. 58 van 1962 (hierna "die wet" genoem), en die vraag waarom dit gaan, is of die helfte van sekere bedrae wat gedurende die jare van aanslag geëindig op die laaste dag van Februarie 1968, 1969 en 1970 ingevolge die bepalings van n vennootskaps-

ooreenkoms...../2

ooreenkoms tussen appellant, ene Papendorff en ene Naudé ná laasgenoemde se dood aan sy weduwee betaal is as deel van appellant se "bruto inkomste", soos in art. 1 van die wet omskryf, beskou moet word. Respondent het dit as sodanig beskou en het die helfte van die betrokke bedrae by die vasstelling van appellant se belasbare inkomste gedurende die drie jare in berekening gebring en hom op daardie grondslag vir normale inkomstebelasting aangeslaan. Hy het dieselfde in die geval van Papendorff met betrekking tot die ander helfte van die betrokke bedrae gedoen. Sowel appellant as Papendorff het teen die aanslae beswaar gemaak, maar hulle besware is verwerp. Albei het daarna na die Kaapse spesiale hof vir die verhoor van inkomstebelastingappèlle (hierna "die spesiale hof" genoem) geappelleer, maar hulle appèlle is afgewys. Appellant appelleer nou, met die nodige toestemming, direk na hierdie hof. Papendorff is nie n party by hierdie appèl nie en in die gestelde saak word gesê dat hy te kenne gegee

het...../3

het dat hy by hierdie hof se beslissing oor appellant se appèl sal berus.

Appellant, Papendorf, Naudé en ene Meyer, almal argitekte, het vir 'n aantal jare (blykbaar sedert 1960) in vennootskap as argitekte gepraktiseer. By Meyer se uittrede uit hierdie vennootskap het appellant, Papendorf en Naudé op 23 Maart 1967 'n ooreenkoms met mekaar aangegaan waarvolgens hulle onder die naam Naudé, Papendorf en van der Merwe in vennootskap sou praktiseer. Hierdie ooreenkoms, wat vanaf 1 Maart 1967 sou geld, bevat o.m. die volgende bepalings:

"3. Upon the death of any of the partners, the remaining partners shall have the right to use the name of the deceased partner in the style of the firm for a period not exceeding five (5) years after the death of such partner.

4. No partner may engage upon professional work in his own name alone, notwithstanding whether he is personally appointed in his professional capacity or not. The full name of the firm

is...../4

is to be used for all work carried out by the partnership, in any of its offices.

.....

9. The partners shall be entitled as a partnership expense against the gross takings of the partnership to the following salaries:-

- (a) The said Naudé Five Thousand Rand(R5000-00) per annum;
- (b) The said Papendorf, Five Thousand Rand (R5 000-00) per annum;
- (c) The said Van der Merwe Five Thousand Rand (R5 000-00) per annum.

The parties shall have the right from time to time by mutual agreement to vary the amount of the aforesaid salaries.

10. At the end of February in each and every year a Balance Sheet and Profit and Loss Account shall be drawn up to show the nett profits of the partnership business for the year ending 28th (or 29th in a leap year) February and the salary drawings, referred to in Clause 9 above, shall, in such Profit and Loss Account, in addition to any other expenses of the partnership, be brought up as partnership expenses and deducted as such to ascertain the nett profits of the business.....

.....

11. The nett profits of the partnership business shall be divided between the partners in the following proportions:-

To the said Naudé Thirty-Three and One-Third Per centum ($33\frac{1}{3}\%$)

To the said Papendorf Thirty-Tree And One-Third Per Centum ($33\frac{1}{3}\%$)

To the said Van der Merwe Thirty-Three And One-Third Per Centum $33\frac{1}{3}\%$).

The parties shall have the right from time to time by mutual agreement to vary the above proportions into which the nett profits of the business shall be divided.

Payment of any amount due to any partner as his share of the nett profits of the business in accordance with the aforesaid Balance Sheet and Profit and Loss Account shall be made as soon as convenient.

Losses of the partnership business shall be borne in the same proportions as the profits.

.....

13. (a) The partnership may be dissolved by mutual consent on such terms as may be agreed upon.
(b) Should, however, any of the partners wish

to...../6

to retire or withdraw from the partnership he must give six (6) months notice, in writing, to this effect to other partners and on such a dissolution by notice duly given as aforesaid the remaining partners shall be entitled to carry on the partnership business in the name of the old firm and, should they so desire, shall be entitled to keep the name of the retiring or withdrawing partner in the firm for a period of five (5) years. The remaining partners shall furthermore be entitled to complete for their own benefit any unfinished contracts and/or business of the partnership as at the date of such a dissolution. The retiring or withdrawing partner shall, however, be remunerated for his share of the goodwill of the firm, if any, and for his share in any uncompleted contracts and/or business of the partnership as at the date of such a dissolution, on the basis laid down in Clause 16.

.....

16. In the event of the death of any of the partners, the following provisions shall apply:-
The widow of the deceased, or the nominated beneficiary under his Will, as the case may be,

shall...../6(a)

shall continue to draw profits which would otherwise have accrued to the deceased partner as follows:-

- (i) For the first year after the death of such partner, the full share of profits which such deceased partner would have drawn had he been alive.
- (ii) During the second year, half of the share of profits which such deceased partner would have drawn.
- (iii) During the third year, one-third of the share of profits which such deceased partner would have drawn.

Thereafter the deceased partner shall be deemed to have been paid in full for any goodwill which may have attached to his name during the conduct of the partnership and for any share in any contracts and/or business uncompleted at the date of the death of the deceased partner."

Naudé is op 6 April 1967 oorlede. Hy het n weduwee nagelaat met wie hy buite gemeenskap van goed getroud was en kragtens hulle gesamentlike testament, gedateer 3 Augustus 1937, is sy die erfgenaam van die geheel van Naudé se boedel, met die uitsondering van n erf wat Naudé by wyse van n kodisil, gedateer 16 Julie

1959, aan ene Wollheim bemaak het.

Volgens die gestelde saak was appellant, Papendorf en Naudé se praktyk baie besig en was daar ten alle tye werk wat nog nie afgehandel was nie. Vergoeding vir werk kon slegs geëis word nadat dit voltooi is, en daar was soms voltooide werk waarvoor die vennote nog nie vergoeding ontvang het nie. Dit blyk dat n argitek se werk van so n aard is dat dit soms baie lank neem om n opdrag te voltooi. Baie van die vennootskap se opdragte, word in die gestelde saak gesê, sou jare neem om te voltooi, met die gevolg dat dit by die uittrede of dood van n vennoot onmoontlik sou wees om die waarde van sy aandeel in onvoltooide kontrakte en in die klandisiewaarde van die vennootskap enigsins noukeurig te bepaal. Met klousules 13(b) en 16 van die ooreenkoms, word in die gestelde saak gesê, het die vennote beoog om n praktiese uitweg uit hierdie moeilikheid te vind.

Alle...../8

Alle kontrakte vir werk wat deur die vennootskap gedoen moes word, is (soos in klousule 4 van die ooreenkoms bepaal) in die naam van die vennootskap gesluit. Wanneer n kliënt n opdrag aan die een of ander vennoot gegee het, kon hy by die uittrede van daardie vennoot daarop aandring dat hy die werk voltooi, maar die vennote het ten alle tye aanvaar dat die oorblywende vennote in so n geval die betrokke werk sou voltooi. Ná Naudé se dood het appellant en Papendorf al die werk gedoen wat nog ingevolge onvoltooide opdragte gedoen moes word.

Saam met sy belastingopgawes vir die jare geëindig op die laaste dag van Februarie 1968, 1969 en 1970 het appellant rekeninge van die vennootskap Naudé

Papendorf...../9

Papendorf en Van der Merwe voorgelê waaruit blyk dat n gedeelte van die wins soos bepaal in paragrawe (i), (ii) en (iii) van klousule 16 van die ooreenkoms aan mev.

Naudé betaal is. Die bedrae wat volgens hierdie rekeninge gedurende die gemelde jare aan mev. Naudé betaal is, was soos volg: in 1968, R14 296; in 1969, R13 161 en in 1970, R10 042. Respondent het die helfte van hierdie bedrae (d.w.s., R7 148 in 1968, R6 580 in 1969 en R5 021 in 1970) as deel van appellant se belasbare inkomste vir die betrokke jaar beskou en hom op daardie grondslag vir normale inkomstebelasting aangeslaan. (Dieselfde is in die geval van Papendorf gedoen). Soos reeds gesê, het appellant hierteen beswaar gemaak. In die spesiale hof is namens appellant aangevoer dat die bedrae R14 296, R13 161 en R10 042 nie as "brute inkomste", soos in art.1 van

die...../10

die wet omskryf, deur hom en Papendorf ontvang is of aan hulle toegeval het nie, aangesien dit, aldus die betoog, vanweë die bepalinge van klousule 16 van die ooreenkoms nie vir hulle eie voordeel deur hulle ontvang is of aan hulle toegeval het nie, maar wel vir die voordeel van mev. Naudé. Vir hierdie betoog het appellant drie gronde aangevoer. Op twee hiervan, wat hierna bespreek word, het hy weer in hierdie hof gesteun. Daar is nie namens appellant in die spesiale hof betoog dat die bedrae wat aan mev. Naudé betaal is vir belastingdoeleindes deur appellant en Papendorf afgetrek kon word nie, en dit is ook nie in hierdie hof betoog nie. Namens respondent is in die spesiale hof betoog dat die bedrae wat kragtens klousule 16 van die ooreenkoms aan mev. Naudé betaal is aan die oorblywende vennote as bruto inkomste, soos in art. 1 van die wet omskryf, toegeval het en dat dit aan haar betaal is as

vergoeding.../11

vergoeding vir die klandisiewaarde verbonde aan haar wyle eggenoot se naam en vir sy aandeel in opdragte van die vennootskap wat ten tyde van sy dood nog nie afgehandel was nie.

In hierdie hof is namens appellant aangevoer dat die betrokke bedrae nie deel van sy "bruto inkomste", soos in art. 1 van die wet omskryf, uitgemaak het nie aangesien dit nie vir sy eie voordeel deur hom ontvang is of aan hom toegeval het nie. Ter staving van die submitisie dat die bedrae vir sy eie voordeel deur appellant ontvang moes gewees het of aan hom moes toegeval het om as deel van sy "bruto inkomste", soos omskryf, te kon gekwalifiseer het, het mnr. Meyerowitz, wat sowel in die spesiale hof as in hierdie hof namens appellant opgetree het, verwys na Geldenhuis v. Commissioner For Inland Revenue 1947(3) S.A. 256(K.) en Secretary For Inland Revenue v. Smant 1973(1) S.A. 754(A.). In Geldenhuis se saak het die vruggebruikster van n kudde vee dit met

die...../12

die toestemming van die eienaars daarvan verkoop toe sy opgehou het om te boer. Die opbrengs was hoër as wat die waarde van die vee by die aanvang van die vruggebruik was. Die vruggebruikster het die hele opbrengs in 'n verband belê en die rente vir haar eie voordeel gebruik. Die vraag was of die verskil tussen die opbrengs en die aanvanklike waarde van die vee vanweë die bepaling van art. 14(3) van die Inkomstebelastingwet, no. 31 van 1941, deel van die vruggebruikster se "bruto inkomste" was soos omskryf in art. 7 van daardie wet. Steyn, R., het o.m. gesê dat hoewel die opbrengs van die vee deur die vruggebruikster ontvang is, die verskil tussen die opbrengs en die aanvanklike waarde van die vee haar nie vir haar eie voordeel ("own benefit") toegeval het nie en dat dit dus nie as deel van haar "bruto inkomste" beskou kon word nie. Herbstein, Wnd. R., het o.m. gesê dat hoewel die vruggebruikster die opbrengs van die vee

ontvang...../13

ontvang het, "she did not become entitled to the money, which remained the property of the remaindermen". Gevolglik, het hy beslis, het die betrokke geld nie deel van haar "bruto inkomste" uitgemaak nie. Die derde regter in die saak het met albei sy kollegas se uitsprake saamgestem. In Smant se saak het die meerderheid van die hof beslis dat die respondent sy reg om uit hoofde van die aandele wat hy in n sekere maatskappy gehad het elke maand n bepaalde bedrag te ontvang, by wyse van n sessie aan iemand anders vervreem het voordat die bedrae aan hom toegeval het en dat hy die betrokke bedrae nie vir sy eie voordeel ontvang het nie, met die gevolg dat dit nie deel van sy "bruto inkomste" was soos bedoel in art. 1 van die Inkomstebelastingwet, no. 58 van 1962, nie.

Die gemelde sake toon dat, wanneer besluit moet word of n belastingbetaler belasting moet betaal

op...../13(a)

op die een of ander bedrag wat hy ontvang het of wat aan hom toegeval het, die vraag of hy self enige voordeel uit die betrokke bedrag getrek het, al dan nie, in sekere gevalle n relevante oorweging kan wees, soos bv. wanneer hy beweer dat hy die bedrag bloot as trustee ontvang het. Ek sal ten gunste van appellant aanvaar, sonder om daaroor te beslis, dat dit n relevante oorweging in die huidige geval is.

Appellant se betoog, soos hierbo genoem, berus op twee gronde, die tweede waarvan as alternatief tot die eerste aan ons voorgedra is. Ek behandel eers die eerste grond, wat soos volg is (die gesag wat ek noem, is dié waarna mnr. Meyerowitz verwys het). By Naudé se dood is die vennootskap wat daar tussen hom, appellant en Papendorf bestaan het, ontbind, maar dit het nietemin

vir die doel van sy likwidasië bly voortbestaan. Naudé se boedel was dus volgens die gemene reg geregtig op Naudé se aandeel in die winste van die vennootskap, d.w.s., nie slegs daardie winste wat tydens sy lewe verdien is, maar ook dié wat ná sy dood verdien sou word met die voltooiing van opdragte wat die vennootskap tydens sy lewe aanvaar het. (Voet 17.2.23; Pothier se werk oor Vennootskap, Tudor-vertaling, bls. 116 en 124 par. 165; Nash v. Muirhead 26 S.C. op bl. 32, 33). Ook sou Naudé se boedel kragtens die gemene reg aanspreeklik wees vir sy aandeel van verliese wat tydens die likwidasië van die vennootskap gely mag word. (Voet, ibid.; Harding & Parker v. John Pierce & Co. 1919 O. P. D. 113 op bl. 117). Aangesien die vennootskap by Naudé se dood op-

dragte...../15

dragte gehad het wat nog nie afgehandel was nie, sou Naudé se boedel, in die afwesigheid van-enige ooreenkoms wat anders bepaal, geregtig gewees het op sy aandeel van die vergoeding wat by sy dood vir voltooide werk verskuldig was, asook op sy aandeel van die winste wat gemaak sou word uit werk wat by sy dood nog onvoltooid was. Hierdie aandeel van die winste, aldus die betoog, sou nie aan Naudé se oorlewende vennote toeval nie, maar wel, op grond van die feit dat Naudé lid van die vennootskap was, aan sy boedel. Met klousule 16 van die ooreenkoms het die vennote nie beoog om die oorlede vennoot se reg om in die winste van die vennootskap te deel teen vergoeding aan die oorlewende vennote oor te dra nie, maar om dit te kwantifiseer en te bepaal aan wie die winste sou toeval. Op so n wyse sou die sake van die vennootskap dan finaal afgehandel en gelikwideer word. In die onderhawige geval, aldus die betoog, het klousule 16 gevolglik die uitwerking dat daar ná Naudé se dood voort-

gegaan...../16

gegaan sou word met die verdeling van die winste -

met mev. Naudé in plaas van Naudé se boedel as die reg-
hebbende ten opsigte van Naudé se aandeel in die winste -
en dat die oorlewende vennote verplig sou wees om aan
haar rekenskap ten opsigte daarvan te gee. Dit volg
dus, lui die betoog, dat Naudé se boedel se aandeel in
die winste, gekwantifiseer soos in klousule 16 bepaal,
direk aan mev. Naudé toegeval het en nie deur middel van
betaling uit die inkomste van die oorlewende vennote nie.
(I.R.C. v. Hogarth (1941) S.C. 1, uitspraak van Lord
Moncrieff op bl. 10). Aldus die betoog.

Daar kan aanvaar word dat die vennootskap tussen
Naudé, appellant en Papendorf by Naudé se dood ontbind
is en dat dit, in die afwesigheid van enige ooreenkoms
wat anders bepaal, vir die doel van sy likwidasië sou
bly voortbestaan het. Ek aanvaar ook vir die doel van
hierdie uitspraak dat dit juis is om te sê dat, in die
afwesigheid van enige ooreenkoms wat anders bepaal, Naudé

se boedel by die likwidasie van die vennootskap aanspraak sou kon gemaak het op Naudé se aandeel in die winste wat voortvloei uit opdragte wat die vennootskap by sy ontbinding gehad het maar wat daarna deur die oorlewende vennote voltooi is. Ek stem egter nie saam met die betoog dat die vennote met klousule 16 van hulle ooreenkoms n metode van likwidasie bepaal het waarvolgens die reg op n aandeel in winste wat Naudé se boedel volgens die gemene reg gehad het (maar gekwantifiseer soos bepaal in klousule 16) nou aan sy weduwee oorgedra is en dat sy gevolglik vir haar eie voordeel op betaling van die betrokke aandeel in die winste geregtig geword het nie. Uit hoofde van die oorwegings wat hierna genoem word, is ek van mening dat die drie vennote bedoel het dat, by die ontbinding van hulle vennootskap deur die dood van n vennoot, die oorlewende vennote die praktyk vir hulle eie voordeel sou oorneem en voortsit en dat hulle, op die wyse wat in klousule 16 bepaal word, ver-

goeding...../18

goeding sou betaal vir die klandisiewaarde verbonde aan die naam van die oorlede vennoot en vir sy aandeel in opdragte en werk wat by sy dood nog onvoltooid was. Volgens hierdie vertolking van die ooreenkoms het die aandeel in die winste wat aan mev. Naudé betaal is haar nie direk toegeval soos deur mnr. Meyerowitz betoog is nie, maar het dit appellant en Papendorf vir hulle eie voordeel toegeval en is dit daarna deur hulle aan mev. Naudé betaal uit hoofde van 'n verpligting wat hulle op hulle geneem het om vergoeding te betaal vir hulle oorname van Naudé se belang in die vennootskap.

Die bedoeling om die praktyk van die vennootskap ná ontbinding van die vennootskap voort te sit, blyk uit verskeie klousules van die ooreenkoms. In klousule 3 word die geval voorsien waar 'n vennoot te sterwe kom en die oorlewende vennote dan die praktyk voortsit: daar word nl. bepaal dat die oorlewende vennote die naam van die oorlede vennoot in die firmanaam vir 'n tydperk van 5 jaar (d.w.s., 2 jaar langer as die tydperk in

klousule 16 bepaal) ná sy dood kan behou. n Dergelike bedoeling blyk uit klousule 13(b). Dit bepaal nl. dat waar n vennoot uittree die oorblywende vennote die prak- tyk ("partnership business") onder sy/^{ou}naam kan voort- sit en dat hulle die naam van die uitgetrede vennoot vir n tydperk van 5 jaar in die firmanaam kan behou. In klousule 16 word voorsien dat, waar n vennoot te sterwe kom, die oorlewende vennote die praktyk vir minstens 3 jaar daarna sal voortsit. In klousule 13(b) word verder uitdruklik bepaal dat, by die uittrede van n vennoot, die oorblywende vennote geregtig sal wees om alle opdragte ("contracts and/or business") wat by die ontbinding van die vennootskap nie voltooi is nie, vir hulle eie voor- deel ("for their own benefit") te voltooi, en daar word verder uitdruklik bepaal dat die uittredende vennoot vir sy aandeel in die klandisiewaarde van die firma en vir sy aandeel in opdragte wat by die ontbinding van die vennootskap nie voltooi is nie vergoed moet word ("shall

be...../20

be remunerated"). Oorblywende vennote wat ingevolge die bepalinge van klousule 13(b) vergoeding aan die uitgetrede vennoot betaal, doen dit m.i. klaarblyklik ter vereffening van 'n verpligting, of skuld, wat hulle op hulle geneem het en hulle sou nie kon beweer dat die bedrae wat hulle aan die uitgetrede vennoot betaal nie deel van hulle "bruto inkomste", soos in art. 1 van die wet bedoel, was nie. Die basis waarop 'n uitgetrede vennoot vergoed word, word in klousule 16 uiteengesit, en, wanneer die verwysing na die weduwee van 'n oorlede vennoot (of die persoon wat in sy testament aangewys word) opgevat word as 'n verwysing na 'n uitgetrede vennoot in klousule 13(b), blyk dit dat 'n uitgetrede vennoot vergoed moet word ooreenkomstig die aandeel in die winste wat hy sou gekry het indien hy nie uitgetree het nie. Daar word nl. gesê dat hy "shall continue to draw profits.....", ens. Hierdie bepaling, met sy verwysing na die reg om voort te gaan om deel van die winste te ontvang, skep egter,

gesien...../21

gesien die bepalings van klousule 13 (b), bloot n metode waarvolgens die omvang van die vergoeding en die wyse van betaling daarvan bepaal word. Dit word ook bevestig deur die laaste sin in klousule 16, wat m.i. saam met klousule 13(b) gelees moet word aangesien dit verklaar wat die uitwerking van betaling ooreenkomstig klousule 16 (welke wyse van betaling ook vir klousule 13(b) geld) is, t.w., dat dit geag word dat die uitgetrede vennoot ten volle betaal is vir sowel die klandisiewaarde van sy naam as vir sy aandeel in onvòltooide opdragte wanneer hy betaal is op die wyse wat in klousule 16 voorgeskryf is. In klousule 16 word nie gesê (vgl. klousule 13(b)) dat waar die vennootskap deur die dood van n vennoot ontbind word die oorlewende vennoot opdragte wat by die ontbinding van die vennootskap nog onvoltooid was vir hulle eie voordeel kan voltooi nie, en daar word ook nie gesê (vgl. klousule 13(b)) dat die oorlede vennoot (of sy boedel) vir sy aandeel in die onvoltooide opdragte

vergoeding...../22

vergoeding moet ontvang nie. Ek meen nietemin dat die partye bedoel het dat ook by die ontbinding van die vennootskap deur die dood van 'n vennoot die oorlewende vennote die reg sou hê om onvoltooide opdragte vir hulle eie voordeel te voltooi en dat hulle vir die oorlede vennoot se aandeel in sodanige opdragte vergoeding sou betaal op die wyse wat in klousule 16 voorgeskryf word. Die laaste sin van die klousule, wat, soos reeds gesê, m.i. ook beskrywe wat die uitwerking van betaling ooreenkomstig klousule 16 vir die doeleindes van klousule 13 is, bepaal dat nadat betaling ooreenkomstig klousule 16 geskied het, "the deceased partner shall be deemed to have been paid in full for any goodwill which may have attached to his name during the conduct of the partnership and for any share in any contracts and/or business uncompleted at the date of the death of the deceased partner". Hierdie woorde getuig m.i. van 'n bedoeling dat - net soos in die ooreenstemmende geval onder klousule 13(b) - sodanige

betaling...../23

betaling beskou word as vergoeding vir die klandisie-
waarde verbonde aan die oorlede eggenoot se naam en vir
die verkryging deur die oorlewende vennote van sy aandeel
in onvoltooide opdragte. Ek is gevolglik van mening dat
die bepaling in die voorlaaste sin van klousule 13(b), nl.,
dat die oorblywende vennote die reg het om onvoltooide
opdragte vir hulle eie voordeel te voltooi ook vir
klousule 16 geld, en dat alhoewel daar in klousule 16 gesê
word dat die weduwee van n oorlede vennoot (of die per-
soon in sy testament aangewys) in die winste van die
vennootskap deel, die klousule slegs n metode skep -
net soos in die geval van betaling ingevolge klousule
13(b) - om die omvang en wyse van betaling van die ver-
goeding te bepaal wat vir die verkryging van die oorlede
vennoot se belang in die vennootskap betaal moet word.

Daar is n verdere faktor wat m.i. toon dat
appellant se betoog, soos hierbo uiteengesit, nie juis
is nie. Soos onthou sal word, word aangevoer dat klousule
16 n metode vir die kwantifisering van n oorlede vennoot

se aandeel in die vennootskap skep en dat dit ook bepaal aan wie daardie aandeel toeval. Daar moet egter op getel word dat daar in klousule 16 nie onderskei word tussen winste wat verdien word uit opdragte wat by die ontbinding van die vennootskap nog onvoltooid was (en waarin die oorlede vennoot dus n belang gehad het) en winste wat verdien word uit opdragte wat die oorlewende vennote ná die ontbinding van die vennootskap aanvaar het nie. In die onderhawige geval moet aanvaar word dat appellant en Papendorf nuwe opdragte aanvaar het gedurende die drie jaar wat op die dood van Naudé gevolg het en dat hulle winste daaruit verdien het. Sodanige winste is, soos gesê, ook winste vir die doeleindes van klousule 16 en ek vind dit moeilik om te begryp hoe die betaling van enige gedeelte daarvan aan mev. Naudé as n betaling ingevolge die likwidasië van die vennootskap wat daar tussen appellant, Papendorf en Naudé bestaan het, beskou kan word.

Nog n faktor wat m.i. daarop dui dat klousule 16 nie n likwidasiemetode skep soos namens appellant aan die hand gedoen word nie, is die feit dat daar in die ooreenkoms nie voorsiening gemaak word vir aanspreeklikheid vir verliese wat gedurende die tydperk van drie jaar wat in klousule 16 genoem word, gely mag word nie.

Mnr. Meyerowitz het aangevoer dat indien daar in die onderhawige geval verliese gedurende daardie periode sou gewees het, Naudé se boedel vir sy deel daarvan aanspreeklik sou gewees het. Ek kan nie hiermee saamstem nie. M.i. het die partye beoog dat vergoeding betaal sou word vir die waarde van n oorlede vennoot se belang in die vennootskap op die dag van sy dood, en het hulle nie bedoel dat n oorlede vennoot aanspreeklik sou wees vir verliese wat gely mag word gedurende die drie jaar wat op die ontbinding van die vennootskap volg nie.

Gedurende daardie tydperk, soos reeds aangedui, sou die oorlewende vennote hulle nie slegs met die voltooiing van

opdragte wat by die ontbinding van die vennootskap nog onvoltooid was, besig hou nie, maar sou hulle ook nuwe opdragte aanvaar, en dit is nouliks denkbaar dat die partye sou bedoel het dat die boedel van n oorlede vennoot enigsins aanspreeklik gehou moet word vir verliese wat dalk die gevolg is van opdragte wat die oorlewende vennote ná die dood van die oorlede vennoot aanvaar het.

Uit hoofde van al die voorgaande is ek dus van oordeel dat appellant se eerste grond nie gehandhaaf kan word nie.

Ek kom nou by die alternatiewe grond waarop appellant se betoog, soos hierbo opgesom, berus.

Mnr. Meyerowitz het nl. aangevoer dat, wat die onderhawige geval betref, Naudé sy belang in die vennootskap (d.w.s., sy aandeel in die firmanaam en in opdragte wat by sy dood onvoltooid was) aan die oorlewende vennote oorgedra het, maar onderhewig aan n fideicommissum of trust ten gunste van mev. Naudé ten opsigte van die winste van die praktyk wat voorheen deur die drie vennote en ná sy dood deur die oorlewende vennote voortgesit is.

Die enigste verpligting wat die oorlewende vennote op hulle geneem het, aldus die betoog, was om die praktyk vir hulle self en vir mev. Naudé voort te sit en om aan haar 'n gedeelte van die winste vir 'n tydperk van drie jaar te laat toekom. M.a.w., so is betoog, die praktyk, en slegs die praktyk, was die bron waaruit mev. Naudé betaling sou ontvang. Die gevolgtrekking is dus geregverdig, lui die betoog verder, dat die bedrae wat aan mev. Naudé betaal is nie aan appellant en Papendorff persoonlik toegeval het nie, maar aan hulle in 'n verteenwoordigende hoedanigheid (nl. as fiduciarii), en dat dit gevolglik nie deel van hulle "bruto inkomste" uitgemaak het nie.

Hierdie betoog is strydig met my vertolking van die ooreenkoms soos hierbo in die loop van die bespreking van appellant se eerste grond aangedui. nl. 'n ooreenkoms waarvolgens die oorlewende vennote, teen die betaling van vergoeding soos in klousule 16 van die ooreenkoms

bepaal,...../28

bepaal, die oorlede vennoot se belang in die vennootskap sou oorneem en die praktyk van die vennootskap vir hulle eie voordeel sou voortsit. Dit is dus nie eintlik nodig om meer oor mnr. Meyerowitz se betoog oor appellant se alternatiewe grond te sê nie, maar ek wil nietemin kortliks daarop wys dat die stelling dat n mens hier met n fideicommissum of trust met betrekking tot die winste van die praktyk te doen het, m.i. in elk geval onhoudbaar is. Mnr. Meyerowitz het hom in sy betoog verlaat op die beslissing in die saak Holley v. Commissioner For Inland Revenue 1947(3) S.A. 119(A.). In daardie saak het n erflater sy onverdeelde aandeel in n plaas waarop daar n wattleplantasie was, asook sy aandeel in n vennootskapsboerdery op die betrokke plaas, aan Holley, die appellant in die saak, bemaak. Die erflater se mede-vennoot was Holley se vader. Die bemaking aan Holley is daaraan onderhewig gestel dat hy elke jaar £700, asook n verdere bedrag, die grootte waarvan afgehang het van hoe groot die winste

van die vennootskapsboerdery was, aan die erflater se weduwee moes betaal, en ook dat hy jaarliks sekere bedrae aan sy eie broer en suster moes betaal. Waarnemende appèlregter Davis het by n ontleding van die testament en met inagneming van sekere omringende omstandighede (veral die feit dat Holley ten tyde van die bemaking niks van sy eie besit het nie en dat die betalings dus noodwendig uit die winste van die boerdery, en desnoods uit die res van die bemaking, sou moes kom) bevind dat die erflater bedoel het om die hele bemaking (d.w.s., die onroerende eiendom, die aandeel in die vennootskap en die inkomste uit die boerdery) aan n fideicommissum onderhewig te stel. Die hof het die gedagte van n fideicommissum met betrekking tot die winste as a "real difficulty" (bl. 130) gevoel aangesien die winste, tot sekere hoogte altans, die produk van die persoonlike arbeid van Holley sou wees, maar dit het tog bevind dat "the benefit to the widow" (insluitende die winste) "was bequeathed to

her by way of fideicommissum by the testator himself and was not intended to come from the appellant". Die hof het, m.a.w., bevind dat die weduwee die betrokke bedrae wat Holley aan haar betaal het (en wat uit die boerdery se winste gekom het) eintlik uit die boedel van die erflater ontvang het, en nie van Holley self nie. (Oor die vraag of n mens in Holley se saak met n Fideicommissum dan wel eerder met n bemaking sub modo te doen gehad het, hoef hier nie ingegaan te word nie. Kyk prof. B. Beinart se artikel "Liability of a Deceased Estate for Maintenance" in Acta Juridica (1958) op bl. 94 by voetnoot 19 en bl. 97 by voetnoot 43, asook sy artikel "Fideicommissum And Modus" in Acta Juridica (1968) op bl. 185 by voetnoot 194). In die lig van sy bevinding dat die weduwee die betrokke bedrae eintlik van die erflater ontvang het, het die hof verder bevind dat Holley as n fiduciarius van die winste aan te sien

was...../31

was en dat hy n "trustee" was soos bedoel in artikel 1 van die Inkomstebelastingwet, 1941, en n verteenwoordigende belastingbetaler soos bedoel in artikel 70(1) van daardie wet wat die jaarlikse betaling van die £700 betref. In die onderhawige geval vind ek dit onmoontlik om te bevind dat die bedrae wat aan mev. Naudé betaal is haar langs die weg van n fideicommissum bereik het, en ek kan nie saamstem met die gedagte dat Naudé se belang in die vennootskap/inkomste en winste voortgebring het nie. Alle inkomste (met die moontlike uitsondering van vergoeding vir werk wat by die ontbinding van die vennootskap voltooi was maar waarvoor eers daarna betaal is) moes by wyse van professionele gelde deur die oorlewende vennote deur hulle eie vernuf en werk verdien word, en die opvatting dat sodanige gelde en inkomste beskou kan word as komende van die oorlede eggenoot of sy aandeel in die vennootskap is m.i. onaanneemlik en ongegrond.

Daar...../32

Daar kan m.i. dus nie gesê word dat appellant en Papendorf die betrokke bedrae in die hoedanigheid van fiduciarii ontvang het nie. (Kyk ook ITC No. 864, 22 SATC 387, waar 'n enersse ~~mening~~ in verband met 'n beweerde fideicommissum ten opsigte van die winste van 'n argitekspraktyk gehuldig is). Daar dien verder op gelet te word, soos reeds hierbo gesê is, dat klousule 16 van die ooreenkoms nie slegs op winste voortvloeiend uit opdragte wat by die ontbinding van die vennootskap nog onvoltooid was betrekking het nie, maar ook op winste wat daarna, gedurende die tydperk van drie jaar, uit nuwe opdragte deur die oorlewende vennote verdien sou word. Naudé se belang in die vennootskap kan nie die bron van winste van laasgenoemde aard wees nie. Ek meen gevolglik, soos reeds gesê, dat appellant se alternatiewe grond ook nie kan slaag nie.

Dit volg uit al die bostaande dat die appèl misluk op albei gronde wat aangevoer is ter ondersteuning

van die betoog dat die bedrae wat aan mev. Naudé betaal is nie deel van appellant en Papendorf se "bruto inkomste", soos in art. 1 van die wet omskryf, uitgemaak het nie.

Ten slotte wil ek kortliks daarop wys dat daar in hierdie hof namens respondent o.a. aangevoer is dat klousule 16 van die ooreenkoms ongeldig is vir sover dit bepaal dat die betrokke bepalings by n vennoot se dood aan sy weduwee gemaak moet word. Daar is eerstens aangevoer, met n beroep op Borman en De Vos NN.O. en n Ander v. Potgietersrusse Tabakkorporasie Bpk. en n Ander 1976(3) S.A. 488 (A.), dat die bepaling ongeldig is omdat dit n onbehoorlike inperking van die betrokke vennoot se testeervryheid inhou. In die alternatief is betoog dat die bepaling n donatio mortis causa be-
liggaam en dat dit ongeldig is omdat dit nie voldoen aan die vormvereistes wat deur die Wet op Testamente van 1953 vir testamentêre geskifte gestel word nie. In die lig van die gevolgtrekking waartoe ek oor die appèl gekom

het, is dit nie nodig om die geldigheid al dan nie van hierdie argumente te bespreek nie.

Namens respondent is gevra dat die koste van twee advokate toegelaat moet word indien die appèl sou misluk. Na my mening is daar nie voldoende rede om so n bevel te regverdig nie.

Die appèl word met koste afgewys.

P. J. Rabie

P. J. RABIE

Appèlregter.

Wessels, AR.) Stem saam.
Muller, AR.)

IN THE SUPREME COURT OF SOUTH AFRICA

APPELLATE DIVISION

In the matter between:

JOHANNES DAVID PRINS VAN DER MERWE

Appellant

and

SECRETARY FOR INLAND REVENUE

Respondent

Coram: Wessels, Trollip, Rabie, Muller et Miller, JJ.A.

Heard: 13 September 1976.

Delivered: 16 November 1976.

J U D G M E N T

MILLER, J.A.:

Although I do not, with respect, share the view which my Brother RABIE, whose judgment I have had the advantage of reading, takes of the meaning of clause 16 of the partnership agreement, I have been persuaded that the appeal should fail. I propose to deal as briefly as I can with the construction of the agreement and the reasons for my conclusion.

2.

One of the methods by which the parties could have resolved the difficulties inherent in the liquidation of the partnership in the event of its dissolution by reason of the retirement or death of a partner, was to enable the remaining partners to acquire, for a price, the goodwill and interests of the retired or deceased partner, such price to be quantified in terms of expressed shares of future partnership profits. On that basis, the shares of profits paid by the remaining partners to a retired partner (or a deceased partner's widow or testamentary beneficiary) would clearly be paid out of their gross income and be received by the payee as a payment of a capital nature. An alternative method would be for the remaining partners to give in consideration of the goodwill and interest and the right to carry on business for their own benefit, not merely a claim for payment of a quantified purchase price, but a right to share in future partnership profits. In my view, the

agreement.../3

3.

agreement shows that the partners chose the second of these methods. It is noteworthy that nowhere in the first part of clause 16 (which I shall call the operative part) is there any express reference to payment to be made by the remaining partners to the widow.

What is clearly stated is that the widow

"shall continue to draw profits which would otherwise have accrued to the deceased partner".

And when the extent of the profits which she "shall draw" is described, it is expressly said that such profits are

"the profits which the deceased partner would have drawn had he been alive".

The use of the word "continue" is significant. The widow was not and had never been a partner, yet she was to continue to draw profits. In the context, the word "continue" is clearly indicative of an intention

that.../4

4.

that she was, for the limited purpose of clause 16, to take, as it were, the place of her husband. And this intention is further manifested by the repeated use of the words "draw profits" - that is what her husband would have done had he not died and that is what she would be entitled to continue to do. And further emphasis is lent to this intention by the explicit provision that the profits to be drawn by the widow are, in the contractually defined proportions, for each of the three years, the profits which her husband would have drawn had he not died. The words used in the agreement cannot be glossed over or given less than their clear contextual connotation; their plain meaning is that upon the death of a partner, his widow would be entitled to draw the profits which, had he not died, would have accrued to him, and which would for three years, in the defined proportions thereof,

now.../5

5.

now accrue to her as if she were he. In short, what the widow was to receive was not a right to claim payment of a purchase price, but a right to share in profits.

The second part of clause 16, which I shall call the "deeming provision", does not, in my view, militate against that interpretation but tends to support it. It appears to me that the very fact that it was to be deemed, after three years, that the deceased partner had been paid in full "for any goodwill which may have attached to his name....." and for "any share" in any contracts or business uncompleted at the date of his death, indicates that the intention was that the quid pro quo to be given by the remaining partners was not payment of a price, but something else. If the intention of the operative part of clause 16 was that the specified shares of profits were to represent instalment payments, each year, of a quantified

purchase.../6

6.

purchase price in respect of the deceased's goodwill and interests, then, clearly, upon receipt by the widow of the defined shares of the profits, the price for the deceased's goodwill and interests would actually have been paid at the end of three years and there would be no need to provide that what had actually occurred was to be "deemed" to have occurred.

And as to the terms of clause 13(b), (part of which, as indicated in the judgment of RABIE, J.A., I agree must be read into clause 16), the provision that a retiring partner shall be "remunerated for his share of the goodwill....." is expressly qualified by reference to clause 16 - the remuneration is to be "on the basis laid down in clause 16". The words "shall be remunerated" are, in the context, generically used; they convey in general but not specific terms that the retiring partner shall receive something in return for the surrender of his goodwill and interest

in.../7

in the business. (The word "remunerate" is appropriate to convey the general notion of reward or payment or recompense - see Oxford English Dictionary). For the specific provision as to what form such remuneration shall take, reference must be made to clause 16. The quid pro quo which the retiring partner is to receive would therefore appear to be a right similar in nature and in content to the right which the widow would receive under clause 16 viz., to continue for three years to draw the defined shares of partnership profits.

On my interpretation of clause 16, therefore, what was intended was that there would be a

subtraction.../8

subtraction, in favour of the widow, from the totality of the right of the remaining partners to carry on the business for their own benefit. The extent of that subtraction is the widow's right to draw the contractually defined shares of the net profits of the partnership for three years. Whatever money accrued to the widow by virtue of such right would be income in her hands, not capital. (See per WATERMEYER, C.J., in Sacks v. Commissioner for Inland Revenue, 1946 A.D. 31 at p. 43).

The circumstance that the share of net profits received by the widow might represent (and on my interpretation of the agreement would represent) income in her hands, does not, however, necessarily mean that the total amount of money received by the remaining partners

in the conduct of the partnership business in any of the three years did not fall within their gross income for purposes of the Act. Had the agreement conferred on the widow a right to share in the gross receipts of the partnership business, that part of the gross receipts to which she was entitled might have accrued to her forthwith and thus not formed part of the gross income of the partners. The decision in Secretary for Inland Revenue v. Smant, 1973(1) S.A. 754 (A.D.) at p. 762 B - C and F - G and p. 764 B - C, might well have been directly applicable in such an event. But we are here dealing with an agreement which relates not to gross receipts but to the ultimate profits of trading. The share of profits to which the widow was entitled could only be ascertained, and would accrue to her, when the extent of the profit made by the partnership had been established. How, and at what stage, such profits are determined, is described by

10.

WATERMEYER, C.J., in Sacks' case supra, at pp. 40 - 41.

The facts of this case show that profits were determined annually and it goes without saying that various amounts paid out from the gross receipts, or in respect of which there were obligations of payment, would be taken into account in determining the profit. In short, all monies received by the partnership in the course of a year's trading would be dealt with by the partnership, as necessary, including the distribution to the individual partners and any other persons entitled to share therein, of their respective shares of the determined profits. There would be a disposal of the gross income. (See Rand Speculation and Finance Co. Ltd., v. C. I. R., 1953 (1) S.A. 348 (A.D.) at p. 355).

Obviously, the share of profits received by the widow stemmed from the gross receipts of the partnership and necessarily formed part thereof.

This.../11

This circumstance may render artificial the notion that that part of the gross receipts which, upon final accounting, may be said, retrospectively, to have represented her proportionate share of ultimately determined profits, is nevertheless to be regarded as having been received by the partners not for her benefit but for their's and therefore as part of their gross income. But this appears to be the consequence of the provisions of the Act and more particularly the definition of "gross income". (But cf. the conclusion of Lord MONCRIEFF in The Commissioner of Inland Revenue v. Hogarth, 1941 S.C. 1 at p. 10.) The result may also be, as I have already indicated, that the amount in question would not only be subject to tax in the hands of the partners as part of their gross income but also thereafter in the hands of the widow as part of her gross income, but that result may sometimes be inevitable in our system of taxation. (Cf. I.T. Case No. 350, 9 S.A.T.C. 66 at p. 74; see also, with

reference to disposal of earnings after accrual, I.T. Case No 334, 8 S.A.T.C. 334 at p. 337).

I wish to add that in construing the agreement and concluding that the amounts in question fell within the gross income of the partners, I have not at all been influenced by the consideration that part of the fees earned by the remaining partners must have been the result of new work undertaken by them after the death of the deceased partner. In that connection I would merely observe that the partnership agreement was the result of a compromise in order to avoid or minimize the difficulties of liquidation. A formula to reconcile possible conflicting claims and interests was evolved and the terms of the agreement appear to indicate that it was negotiated in a spirit of "give-and-take". (See the observations of the Lord President in Hogarth's case, supra, at p.7).

Much of the work undertaken but not completed by the deceased at the time of his death might still have been uncompleted at the expiration of the three-year period, with the result that the remaining partners would receive the full benefit of fees earned in respect thereof after the third year. Moreover, the three years might be lean years, resulting in little or no profit, in which event the widow would receive little or nothing in respect of the deceased's goodwill, etc. (Cf. Dickenson and Brown v. Fisher's Executors, 1916 A.D. 374 at pp. 385 - 386).

With regard to the alternative argument advanced on behalf of appellant, namely, that the agreement gave rise to a fideicommissum in favour of the widow, I agree that that contention cannot be sustained.

S. MILLER.
JUDGE OF APPEAL.